

De overwinnende Overwinnaar

Visuele theologie' zou je het boek Openbaring spontaan kunnen noemen. Als je ernaar luistert word je meegenomen in storm, vuur, pijn, vreugde, aardbeving, aanbidding, lastering en razernij. En door al die elementen en scènes heen zie je steeds opnieuw de overwinning van de Heer Jezus Christus. Hij suist erdoorheen als de rode draad van het verhaal. De Held van het boek. Moeilijk kan ik het dan begrijpen dat Maarten Luther eens zei: 'Mijn geest kan zich in dit boek niet vinden en voor mij is dat voldoende reden dat ik het niet hoog schat, dat Christus daarin niet geleerd, noch erkend wordt.' Verbazende uitspraak! In dit Bijbelboek is zowat alle apocalyptiek gebonden aan Christus! De eerste woorden ervan bazuinen het zelfs uit: 'Openbaring van Jezus Christus'. Nee hoor, in dit boek komt de Verborgene tevoorschijn; wordt een gesloten deur geopend, een sluier weggetrokken. In onze duisternis komt helderheid, vindt de vraag naar Hem haar antwoord en het raadsel zijn oplossing. Want de Openbaring van Johannes is principiële Christusprediking van de overwinnende Christus.

De Overwinnaar op de aarde

Als de lezer nog maar begonnen is met het lezen van Openbaring wordt hij al samen met Johannes, de schrijver van het boek, herinnerd aan de overwinning van Christus. De gelovige en verdrukte Johannes was vanwege zijn boodschap over Christus verbannen (Op1:9). En waar was God op dat moment? Kon de Heer, die alle macht was gegeven, daar werkelijk niets aan doen? Waarom vierde het onrecht nog altijd hoogtij en moesten gelovigen eronder gebukt gaan? Waarschijnlijk stelde Johannes zich wel eens zulke vragen op het bergachtig, beboste eilandje Patmos daar ergens in de Egeïsche Zee. Hij moest het echter onthouden: zo zeker als er verdrukking was, zo zeker was hij ook een deelgenoot van Gods koninkrijk. Had collega Paulus niet al aan een van zijn pupillen gezegd dat de toegewijde gelovigen vervolgd zouden worden? (2Tm3:12). Eerlijke woorden.

En toen plotseling, op de dag van de Heer, hoorde Johannes achter zich een luide stem, zo hard als een luidspreker die voluit staat. De manier van spreken gaf te kennen dat het geen herderstemmetje was. Het leek veel meer de stem van een heerser, een koning, een rechter. Het bevel klonk: 'Schrijf wat je ziet!' Opgelet, Johannes! God gaat aan het werk! Kijk eens naar achteren; draai je eens om. Op het moment dat de geliefde discipel zich omdraait ziet hij de Heer Jezus. Johannes valt neer voor Hem. Plat op de grond. Hij bezwijkt voor de majesteit en de kracht waarin de overwinnende Christus aan hem verschijnt. Een hand wordt op hem gelegd, de rechterhand, de zegenende hand, en de Heer zegt: 'Vrees niet. Ik ben de eerste en de laatste, en de levende; en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk' (Op1:17-18). God was niet afwezig. Christus was niet dood. Hij was 'levend tot in alle

eeuwigheid'. Hij stond boven de machten van het kwaad; de macht van de dood en het dodenrijk. Hij had de sleutel ervan in bezit! De dood en het dodenrijk waren door Hem, die het leven heeft en de Levende is, verslagen en overwonnen. De diepte van de dood had Hij gekend, maar de dood en het dodenrijk konden Hem niet vasthouden, ze hadden Hem erkend! 'Vrees niet, Johannes. Dat is nergens meer voor nodig. Niets wat je overkomen zal – hoe zwaar de strijd ook zal zijn – kan je beroven van Mij.' Christus is Degene die het eerste en laatste woord heeft. Welk een vertrouwen geeft dat voor de toekomst. Een vertrouwen om het kwaad te kunnen overwinnen in de kracht van de Overwinnende Christus. Een vertrouwensdaad van overwinnen waartoe Christus de zeven gemeenten, waaraan deze lange brief gericht is, nog zal oproepen (Op2:7,11,17,26; 3:5,12,21; vgl. 21:7).

De gelovigen dienen voor hun Heer trouw de goede plaats in te nemen in hun strijd tegen het kwaad. In Op13 lijken ze verslagen en gedood te zijn, maar ze zijn overwinnaars. De dood heeft geen macht meer over hen. Christus is Overwinnaar en zijn volk is in zijn hand. In Op7:9-17 delen zijn dienaars in de overwinning van het Lam, in Op14:1-5 stelt zijn leger zich samen met het Lam tegenover de antichristelijke machten uit Op13 en in Op15:2 worden de gestorven overwinnaars gezien die de antichristelijke machten hebben overwonnen.

De Overwinnaar op de troon

Alleen door het Lam! Alleen daardoor is de overwinning die de gelovigen geschonken wordt mogelijk. In Op5 ziet Johannes dat Lam voor de eerste keer in zijn visioen. Hij staat voor de troon van God. Doodse stilte heerst er. Op de troon zit Iemand met op zijn rechterhand een boekrolletje. Niemand durft echter te antwoorden op de vraag wie waardig is dit rolletje te openen. Blijft de inhoud ervan dan

voor eeuwig onbekend? Een verborgenheid voor God alleen? Een wens van de Almachtige die nooit vervuld zal worden?

De doodse stilte zegt voor Johannes genoeg. Niemand kan het rolletje openen. Niemand kan de wens van God vervullen. Iedereen lijkt door de vijand schaakmat te staan. Overwonnen. Johannes breekt in tranen uit. Het maakt hem niets uit of dit de hemel is en wat de anderen die ook niets weten te zeggen ervan vinden. Hij weent zeer (Op5:4). Het gaat namelijk om de heerlijkheid van God. Daarover huilt Johannes. Dat gaat er in zijn hart om. Als er niemand waardig is zal de vijand samen met de opstandige mensheid altijd maar weer met de vinger naar de Schepper kunnen wijzen en zijn heiligheid en gerechtigheid met voeten treden. Tranen om de heerlijkheid van God. Gelovigen kennen dat: zorgen over dat Gods glorie in de wereld rondom ons verduisterd wordt; smekingen dat Gods plan met deze schepping toch uitgevoerd mag worden en dat de woorden 'Uw wil geschiede op de aarde, zoals in de hemel' vervuld worden. Een van de oudsten zegt tot Johannes: 'Ween niet, zie, de leeuw uit de stam van Juda, de wortel van David, heeft overwonnen om het boek en zijn zeven zegels te openen' (vs5). Hij roept de treurende op om te kijken naar de 'leeuw uit de stam van Juda', 'de wortel van David'. De combinatie van beide beelden wijzen in de Dode Zeerollen naar de Messias die als Strijder de vijanden van God verslaat. Johannes richt zijn doortraande ogen op de troon, maar ziet een Lam: 'En ik zag in het midden van de troon en van de vier levende wezens en in het midden van de oudsten een Lam staan als geslacht; het had zeven horens en zeven ogen, welke zijn de zeven Geesten van God, uitgezonden over de hele aarde. En het kwam en nam het boek uit de rechterhand van Hem die op de troon zat' (vs6-9).

Grondslaggevendende woorden. De Messias overwint niet door macht of geweld, maar door Zichzelf te vernederen en als een Lam te laten slachten. Een sterker contrast kunnen we ons niet voorstellen. Maar let op! Dit zachtmoedige Lam is allerminst weerloos. Het heeft zeven hoornen, tekenen van onbegrensde volkomen en absolute macht (vgl. 1Kn22:11; Zc1:18); en het heeft zeven ogen, tekenen van onbegrensde kennis en wijsheid (vgl. Zc4:10). Het bevindt zich niet meer aan het kruis of in het graf, maar in het centrum van Gods troon. Het bevindt zich in heerlijkheid. Het werk is volbracht. Het Lam is overwinnaar. Het Lam dat menselijk gezien niets kan beginnen tegen een wereld van verschrikkelijke beesten en een draak, triomfeert. Die beslissende omkeer in de loop der dingen is gebeurd in het verleden en wordt bezongen tot in het heden. Zowat alles nabij de troon werpt zich aanbiddend neer en zingt een nieuw lied. En juist dat nieuwe lied is een lofzang die we niet maar één keer bij de verlossingsthematiek in Openbaring terugvinden (1:5,18; 5:12; 7:14; 11:8; 12:11; 13:8; 14:4; 15:3). 'U bent waard het boek te nemen en zijn zegels te openen; want U bent geslacht en hebt voor God gekocht met uw bloed uit elk geslacht en taal en volk en natie, en hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters; en zij zullen over de aarde regeren. En ik zag, en hoorde een stem van vele engelen rond de troon en de levende wezens en de oudsten, en hun getal was tienduizenden tienduizendtallen en duizenden duizendtallen, en zij zeiden met luider stem: "Het Lam dat geslacht is, is waard te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en lof"' (5:9-12).

Na het lezen van die woorden weet je al bijna met zekerheid te zeggen hoe de wereldgeschiedenis zal aflopen. Het einde komt in zicht. De bevolking die in de schaduw van de

duisternis woont ziet een helder licht. De blinkende Morgenster, die kort voor de morgenstond verschijnt in de inktzwarte nacht, verdrijft de donkerheid. Het Lam is Overwinnaar. En het zal nog diverse keren in Openbaring aan bod komen. Zo lezen we van 'de toorn van het Lam' (6:16), 'het bloed van het Lam' (7:14; 12:11), 'het boek van het leven van het Lam' (13:8; 21:27), 'het lied van het Lam' (15:3), 'de bruiloft van het Lam' (19:7), 'het bruiloftsmaal van het Lam' (21:9), 'de twaalf apostelen van het Lam' (21:14) en (uiteindelijk!) 'de troon van het Lam' (22:1,3).

De Overwinnaar op de berg

Zwarte wolken trekken door de verschillende hoofdstukken van Openbaring. De donkerheid wordt bestreden. De hel woont op aarde. De machten van het kwaad verzamelen zich tegen de machten van het licht. En dan lezen we plotseling, net als in een sub-intermezzo, in Op14 over de Godskrijgers die de vijand op dezelfde wijze als het Lam overwinnen: door hun leven te geven in hun dienst voor God. Hun overwinning is de voortzetting van zijn getuigenis. 'En ik zag en zie, het Lam stond op de berg Sion en met hem honderdvierenveertigduizend, die zijn naam en de naam van zijn Vader hadden, geschreven op hun voorhoofden. (...) Dezen zijn het die zich niet met vrouwen hebben bevlekt, want zij zijn maagdelijk. Dezen zijn het die het Lam volgen waar het ook heengaat. Dezen zijn uit de mensen gekocht als eerstelingen voor God en het Lam' (vs1,4).

Het hoofdstuk sluit aan bij Op13. Het gaat immers om de getrouwen die hun hoofd niet voor het beest hebben gebogen. Nabij het hart van het boek Openbaring staat het prachtige getuigenis dat in het centrum van hun hart leefde opgetekend. Zij zijn anders dan de vele mensen die op de aarde wonen. Zij dragen een andere Naam op hun voorhoofden dan zij die buigen voor de verleiding van

de antichrist en de staatsalmacht. Ze dragen de Naam van de Vader, ontvangen een heel bijzondere positie en zingen een nieuw lied (opnieuw!) dat niemand anders dan zij zingen kon, omdat niemand anders dan zij dat lied doorstaan hadden.

Samen met het Lam staan ze hier op de berg Sion. Dat is de eerste keer dat het Lam niet op de troon van God wordt gezien (vgl. Op5). Het staat nu in verbinding met zijn volgelingen hier op aarde. Sion is de plaats die God op aarde verkozen heeft, de roemrijke plaats Jeruzalem waar de grote Koning David straks in de toekomst zou regeren (Ps48:2vv.; 78:68; Js24:23; e.a.). De hitte van de beproeving zal straks vooral rondom Jeruzalem, de stad van God, merkbaar zijn (Zc12-14). De antichrist zal daar optreden met zijn trawanten. Ja, alle filialen van satan zullen daar aanwezig zijn, om ervoor te knokken dat God daar niet verheerlijkt wordt. Dat deden ze al bij de gemeente in Pergamus, waaraan de Heer in het begin van de brief enkele persoonlijke woorden richtte (Op2:12-17). De gelovigen in die plaats werden verdrukt omdat de troon van de satan in hun woonplaats wilde staan. Niet het licht, maar de duisternis moest er volgens de duivel heersen. Gebied dat verlicht werd door de dienaren van de Overwinnaar moest terugveroverd worden. De troon van satan moest er opgesteld worden, niet de troon van Christus. De troon van de duivel staat niet in de hel, zoals velen denken. Hij wil daar staan waar Gods heerlijkheid zichtbaar wordt. Heftige strijd wordt ervoor gevoerd. We zien dat bij de gelovigen in Pergamus. De woorden van de Heer aan hen toont ons een gemeente die met de wereld versmelt (vs14) en de dwaalleer van de gnostische Nicolaiëten niet langer verwerpt (vs15). Bekering is opnieuw noodzakelijk om niet onder het oordeel van de Heer te vallen!

Maar tegenover de wankelende gelovigen in Pergamus staan de honderd-

vierenveertigduizend overwinnaars. Als vermaning, als bemoediging, als vertroosting dat het toch mogelijk is te overwinnen. In de nieuwheid van hun leven wandelen zij onberispelijk. Zij zijn onbesproken kinderen van God te midden van een krom en verdraaid geslacht. Er is bij hen een morele voortreffelijkheid in het helst van de grootste veldslagen. Het is het blinkende overblijfsel dat door de hemel ondersteund en bekrachtigd wordt. Zij zijn 'van de aarde losgekocht' (vs3) en worden duidelijk gescheiden van 'hen die op de aarde wonen'. Die laatste uitdrukking wijst in het boek Openbaring altijd naar de ongelovigen die zich op de aarde net zo thuis voelen, als de varkens in de modder. Daarom roepen de zielen onder het altaar: 'Tot hoelang, heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt U ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen?' (6:10). Daardoor is de groep in Op14 (en dit is slechts een van de vele in het boek Openbaring!) een voorbeeld voor de gelovigen die overwinnend op aarde verder schrijden. Gelovigen die de aarde in beweging brengen voor de hemel en vechten voor het werk van God en zijn heerlijkheid.

De Overwinnaar voor eeuwig

Uiteindelijk zal die heerlijkheid van God zichtbaar worden voor iedereen. Christus verschijnt uit de hemel. Eens werd God mens en wandelde Hij in nederigheid op deze aarde. Hij werd door de mensheid verworpen en na zijn sterven en opstanding door de hemel opgenomen. Nu, aan het einde van de geschiedenis, komt Hij terug en heeft Hij het koningschap aanvaard. Een jubeluitbraak is het eerste van de hemelse menigte in Op19: 'Hierna hoorde ik als een luide stem van een grote menigte in de hemel zeggen: Halleluja! De behoudenis en de heerlijkheid en de macht zijn van onze God!' (Op19:1). De victorie is behaald, zingt het 'halleluja-koor'. Merkwaardig dat dit het eerste 'hal-

leluja' in het Nieuwe Testament is. Trouwens, zowel in het Oude als Nieuwe Testament wordt de eerste oproep van 'Halleluja' verbonden met de komende heerlijkheid van God (Ps104:35; Op19:1). En dat is werkelijk een 'halleluja' waard. Voor de duidelijkheid geeft de schrijver nog even de vertaling 'Prijs onze God' ervan mee in vs5, zodat iedereen het begrijpt: 'En van de troon ging een stem uit die zei: "Prijs onze God, al zijn slaven, en u die Hem vreest, kleinen en groten!"' Alle sociale en maatschappelijke bevolkingsgroepen moeten God prijzen. Kleinen, groten, edelen, slaven, dikke, dunnen, kleurlingen, kleurlozen. Wat je lievelingstandpasta ook mag zijn en of je nu wel of geen last hebt van koude voeten, je moet de Heer prijzen, want er staat iets geweldigs te gebeuren. 'En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard, en Hij die daarop zit, heet Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert oorlog in gerechtigheid' (Op19:1). Als Johannes de hemel geopend ziet, ziet hij een wit paard, met daarop de Koning die de naam 'Getrouw' en 'Waarachtig' draagt. Dat is de Heer Jezus die oordeelt en oorlog voert in gerechtigheid. De eerste keer kwam Hij op een ezel (Mt21:5-7); de tweede keer zal Hij komen op een groot wit paard (Op19:11). De eerste keer kwam Hij als een lam in stilte: 'Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond niet open' (Jh53:7); nu komt Hij voor de tweede keer als een brullende leeuw: 'En de Heer brult uit Sion en verheft zijn stem uit Jeruzalem, zodat hemel en aarde beven' (Jl3:16a). De eerste keer werd Hij door menselijke rechters terechtgesteld (Jh9:39); de tweede keer zal Hij de mensen als Rechter terechtstellen (Hd10:42; 2Tm4:8). De eerste keer kwam Hij met verborgen heerlijkheid (Fp2:5-8); de tweede keer zal Hij komen in geopenbaarde

heerlijkheid (Mt25:31). De eerste keer kwam Hij om te sterven (Mt20:28); de tweede keer om te leven in eeuwigheid (Op11:15).

Daar verschijnt de Heer van hemel en aarde. Het beest wordt door Hem overwonnen en in de afgrond gegooid, waaruit het ook was opgestegen (Op11:7; 17:8). De Zoon van God zal eeuwig regeren. De heerlijkheid van God is aanwezig en alle kwaad moet wijken.

De Overwinnaar uit de hemel

Na de uitroeiing van het kwaad, de neerdrukking van Gog en Magog en de openbaring van de mensen voor de grote witte troon, zal de overwinning ten volste zichtbaar zijn in deze kosmos. Alles zal nieuw worden. Christus zal deze oude wereld in vuur en vlam zetten om haar te zuiveren (2Pt3:5-13). Iets nieuws wordt zichtbaar en dat nieuwe zal de heerlijkheid van de eerste schepping overtreffen (vgl. 1Ko15:23-30). De nieuwe schepping zal geen voortzetting van onze tijd of een ontrukking eraan zijn, maar een verheerlijking ervan. Het is aan de ene kant een breuk en een wending ten opzichte van ons huidige bestaan, en aan de andere kant de vervulling en bekroning ervan. God stopt niet met deze aarde. Ze wordt geen museumstuk. Ze wordt een plaats waar de mensen op een dag zo zullen leven als God het bedoelde. Gods wens in Gn1 wordt dan ten volste vervuld: 'Laat ons mensen maken naar ons beeld en onze gelijkenis!' C.S. Lewis erkende dit al en schreef dat de heuvels en valleien in de hemel geen kopie zijn van de hedendaagse, maar een vervanger ervan; net zoals de bloem zich verhoudt tot de wortel of de diamant tegenover het kool. Als er geen continuïteit zou zijn tussen de nieuwe en de oude schepping, zouden we over de toekomst daarvan niet kunnen spreken. En als er alleen maar continuïteit was, zou deze toekomst oneindig veel minder zijn dan wat ons tot nu toe is >>

beloofd. We zouden dan geen beelden meer nodig hebben om over haar te spreken.

God geeft zijn oorspronkelijk plan met de tegenwoordige schepping niet op. De hemel is niet het einde van de wereld. Als God deze aarde zou vernietigen door haar te vervangen, zou Hij daarmee de schepping uitleveren aan de macht van zonde en satan. Hij zou daarmee toegeven dat de laatsten gezegevierd hebben, dat hun wens gebeurt en de eerste schepping verloren gaat. Maar dit is in het geheel niet het geval. God vervangt de schepping niet, maar vernieuwt haar. Dat is de betekenis van het woord 'nieuw' in uitdrukkingen als de 'nieuwe' mens en de 'nieuwe schepping'. Het Griekse woord *kainos* betekent 'vernieuwen'. Er is dus sprake van 'herscheping', *recreatio* en niet van een *nova creatio* of 'nieuwe schepping'. Voor dit laatste gebruikt het Grieks het woord *neos*. (De kleine verschillen tussen *kainos* en *neos* in Ef4:23 en Ko3:10 mogen belangwekkend zijn, maar ze impliceren niet een schepping die 'nieuw' is in de zin dat zij een vervanging is voor de oude.) De vernieuwde aarde en de vernieuwde hemel zullen daarom de climax van de geschiedenis zijn. Dan zal het universum bewoond worden door nieuwe wedergeboren mensen die leven met de opgestane triomferende Christus.

De zichtbare overwinning

Het gedeelte over de nieuwe hemel en aarde in Openbaring bevat veel ontkenningen. Het is gemakkelijker voor Johannes om te zeggen wat hij niet ziet dan wat hij wel ziet. In de eeuwigheid zullen we vele zaken niet meer vinden: geen zee (Op21:1); geen tranen noch dood, droefheid, rouw, smart (vs4); geen zondaren (vs8); geen angst (vs12); geen zon en maan (vs23); geen nacht (vs25); geen zonde of boosheid (vs27); geen ziekte (22:2); geen vloek (vs3).

En alsof dit nog niet genoeg is om te genieten van de eeuwigheid, open-

baart God ons wat er allemaal nog meer zal zijn: eeuwige gemeenschap met God (21:3,7,22); alles nieuwe dingen (vs5); onophoudelijk vloeiend levend water (vs6; 22:1); onvoorstelbare schoonheid (21:11,21); eeuwige zekerheid (vs12); eeuwige gemeenschap met alle gelovigen (vs12,14); volkomen heiligheid (vs16); onovertreffelijke rijkdom (vs18-21); eeuwig licht (vs23; 22:5); een toegang die steeds open zal blijven (21:25); eeuwige vrucht van de boom van het leven (22:2); eeuwige godsdienst (vs3); eeuwig heersen met onze Heer Jezus Christus (vs5). Als je dit rijtje nog eens goed bekijkt, is het opvallend dat er niets is dat we straks zullen doen en waarmee we nu, als gelovigen, nog geen begin zouden kunnen maken. Uitzien naar de wederkomst van Christus is niet met de armen over elkaar zitten wachten totdat Hij komt, omdat we nog niet kunnen beginnen met de dingen van de eeuwigheid. Als dat het geval zou zijn, zou het 'overwinnen' waartoe God de gelovigen oproept enkel gereduceerd worden tot het 'overwinnen van eigen zonden'. Maar dat is niet Gods hoofddoel. Zijn wens is niet alleen dat het kwaad overwonnen wordt, maar dat de heerlijkheid van zijn Zoon zichtbaar wordt (vgl. Rm8:28-30). En die heerlijkheid zal ten volste in de eeuwigheid in de schepping zichtbaar zijn. Maar we leven nu al in de verwachting van de wederkomst als mensen die hier op aarde al een begin mogen maken met datgene wat we tot in eeuwigheid zullen doen.

Veel mensen denken trouwens dat het in de eeuwigheid maar saai is, dat je daar jezelf alleen maar eindeloos kunt vervelen, dat je met een harp op een wolkje zit of dat het een eindeloze kerkdienst is. Maar hoe zou de hemel ooit saai kunnen zijn waar het de woonplaats en de troonzaal van de oneindige creatieve God betreft? De hemel is veel en veel mooier dan de mooiste plekjes op aarde. Alles wat wij op aarde hebben, is niet meer

dan een door houtworm geteisterd krot vergeleken bij een schitterend landgoed dat voor ons klaargemaakt is in de eeuwigheid. Gods eeuwigheid bestaat niet uit saaiheid, maar uit de vervulling van het menselijke leven zoals Hij dat in deze hele schepping voor ogen had. De hele schepping wordt weer vol van Gods heerlijkheid. Het nieuwe Jeruzalem zal majestueus uit de hemel naar beneden dalen. En hier op aarde zullen de mensen leven met een vernieuwd lichaam, een vernieuwde omgeving, een vernieuwde manier van denken en doen. De aarde negeert de hemel, maar de hemel negeert niet de aarde.

Eindelijk is in het boek Openbaring het moment aangebroken waarbij niet enkel een deur geopend is in de hemel (Op4:1), maar waar de hele hemel geopend is en de aarde met de hemel in verbinding zal staan. We hoeven de aarde niet te verlaten om bij God te zijn. In plaats van omhoog te gaan en met God samen te leven, zal God vanuit de hemel op aarde komen 'tabernakelen' (21:3). Er is dan sprake van één troon van God en het Lam. God woont dan onder de mensen en zijn troon is dan aanwezig op aarde. En uit die troon gaat een rivier van zegen uit, zo helder als kristal, je kunt tot op de bodem kijken, er zit geen vuiltje in, niets dat dood en rampspoed veroorzaakt, enkel leven en voorspoed. Het zal een adembenemende toestand zijn, waarin een directe verbinding tussen God en de mensen zal heersen.

De troost van de Overwinnaar

We kijken naar de verheerlijkte Christus en weten in welke richting ons hopen mag gaan. De huidige tijd en de toekomstige eeuwigheid staan tegenover elkaar in een spanningsvolle relatie. Maar we mogen weten: deze wereld wordt niet aan haar eigen lot overgelaten of gezien als reddeloos verloren. Er is hoop. Er is overwinning, want er is Iemand die overwonnen heeft en de wens van God kan

vervullen. Er is Iemand in wie God een welbehagen heeft gevonden. En het boek Openbaring portretteert de gelovige deze geliefde Held. Zo wordt het het troostboek bij uitstek voor allen die weten dat deze wereld volkomen vastloopt en slechts gered kan worden door een drastisch ingrijpen van God. Een troostboek voor de ontmoedigde Johannes, een troostboek voor de gemeente in Klein-Azië, een troostboek voor u en mij. Geschreven om Christus aan de lijdende dienaren te openbaren. Om opnieuw te wijzen op Hem! De menselijke vraag 'Waar moet dat heen?' wordt er beantwoord met een verwijzing naar de machtige hand van Gods Zoon. Openbaring, de langste brief in het Nieuwe Testament, wil ons Christus openbaren en niet verbergen. We worden opgeroepen het werk te lezen en ernaar te handelen. Geen boek in de Bijbel legt meer nadruk op het luisteren naar God dan dit boek. Het hoort thuis in de harten van Gods volk en niet in een oude saaie boekenkast. De luisteraars moeten hun oren wijd openen voor datgene wat God hun zal vertellen: 'Gelukkig hij die leest en zij die de woorden van de profetie horen en die bewaren wat daarin geschreven staat; want de tijd is nabij' (Op1:3; 22:7). Het doel is niet enkel het bevredigen van nieuwsgierigheid naar de toekomst, maar praktische heiliging voor het plan van God. We vinden in de Bijbel diverse passages die ons erop wijzen dat we beloond worden als de heerlijkheid van Christus verschijnt. We worden beloond voor het vervolgd worden (Mt5:11-12), voor de omgang met de medemensen (10:41-42), voor het waken (Lc12:47), voor het opgeven van aardse zaken (18:29-30), voor datgene wat we 'gebouwd' hebben in ons leven (1Ko3:8,14; Fp3:14) enz. De rechtvaardige moet daarom nog meer rechtvaardigheid doen en de heilige moet nog meer geheiligd worden (Op22:11-12). Ze hebben immers geleerd hun oren

open te houden voor datgene wat de Heer hun wil zeggen, en weten dat de Heer spoedig komt en iedereen zal vergelden naar zijn werken.

De gelovige wil dan ook niet stil blijven staan bij de basiselementen van het heil en de persoonlijke beleving daarvan. Het gaat om meer dan mijn persoonlijke beleving. Het gaat om dat wat er in het hart van God is. In het slotwoord van Openbaring worden we door de engel en Christus opgeroepen tot overwinning (22:7,16). Dat moet het kenmerk zijn van de ware gelovigen: spiegels van de Overwinnaar. Het tegendeel daarvan zijn de meelopers, mensen die alleen met de mond belijden en niet uit God leven. En ook die vind je in het boek.

Wie denkt dat men Openbaring vrijblijvend als een interessant stuk literatuur uit de oudheid kan lezen en dan kan overgaan tot de orde van de dag, vergist zich een eeuwigheid lang. Het boek spoort aan tot handelen. Handelen op aarde om de heerlijkheid van God te blijven verspreiden. Niet de afgoden, maar de ware God moet geprezen worden. De overwinnaars worden in dit boek dan ook gekenmerkt door hun lofprijs voor God. Openbaring is immers, vanuit dit perspectief, het nieuwtestamentische Bijbelboek waar het meeste in aanbeden wordt. Dat is een van de prachtige doelen van het boek (vgl. Op22:9). De aanbidding vindt er geen rust. In feite is ze zelfs de kern van de laatste strijd die er op aarde tussen het zaad van de satan en het zaad van de Messias zal heersen. De satan verlangt al vanaf zijn val naar die aanbidding (vgl. Js14:13-14; Mt4:9; Op9:20; 13:4,8,15; 14:11; 19:20). En hij doet er alles aan om de mensen ervan te weerhouden om God te aanbeden. Waar God wordt aanbeden, wil hij aanbeden worden. Waar God een troon heeft, wil hij een troon hebben. En dat is het grote conflict dat aardbewoners van hemelbewoners scheidt: God of de afgoden, voor wie is uw aanbidding? Juist door deze brug te slaan naar de

hedendaagse aanbidding ontdekken we de invloed van de profetische boodschap in ons huidige leven. Men kan achteraf terecht stellen dat het christendom nooit tot iets gekomen zou zijn als het alleen maar tevergeefs op de wederkomst van Jezus Christus had gewacht. Anderzijds kan men met evenveel recht zeggen dat het christendom nooit zo diep gevallen zou zijn als het echt ernst had gemaakt met de levende verwachting van Christus' komst, het nabij zijn van het koninkrijk Gods.

De laatste bazuin kan elke dag gehoord worden en we klemmen ons vast aan de belofte van de Heer: 'Ja, Ik kom spoedig!' (Op22:20). De gemeente die bidt: 'Kom, Heer Jezus!', ziet uit naar het komen van Een die overwonnen heeft en die die overwinning straks in de hele schepping zichtbaar zal maken. Het laatste boek van de Bijbel eindigt zo met een heerlijke belofte voor de gelovigen. Een belofte waar de BODE-schrijvers gedurende anderhalve eeuw aan vasthielden, omdat ze wisten: 'De Heer is nabij' (vgl. Op22:10). Een boodschap waarin ze met duizenden andere gelovigen hun geloof hadden gesteld. De Heer is nabij! ■

